

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Martiny Küchlerové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **P. M. T.**, zastoupený Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Ostrava, Stodolní 834/7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2024, č. j. 19 A 39/2023 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 11. 2023, č.j. OAM-5321-21/ZR-2023, ukončil podle § 87f odst. 3 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném ke dni 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) přechodný pobyt žalobce coby rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky a stanovil mu lhůtu k vycestování 30 dní ode dne právní moci svého rozhodnutí.

[2] Žalobci bylo už dříve zrušeno povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky, neboť opakovaně páchal úmyslnou trestnou činnost, a byl mu povolen nyní zrušený přechodný pobyt rodinného příslušníka občana České republiky. Žalobce však spáchal další (v pořadí čtvrtý) úmyslný trestný čin, tentokrát ve spolupachatelství se svými rodinnými příslušníky – družkou a jejich společným zletilým synem. Žalovaný žalobce označil za recidivistu, zdůraznil, že jeho úmyslná trestná činnost má vzestupnou tendenci v závažnosti i v rozsahu. Žalovaný proto ukončil i přechodný pobyt žalobce na území České republiky.

[3] Proti specifikovanému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou krajský soud v Ostravě zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Krajský soud nejprve velmi podrobně popsal skutkový stav věci. Dále souhlasil se žalovaným, že v posuzované věci byla splněna podmínka pro ukončení přechodného pobytu žalobce uvedená v § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud uvedl, že u žalobce bylo prokázáno, že závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a to opakovanou trestnou činností, za

kteřou byl v minulosti pravomocně odsouzen. Žalobce se protiprávního jednání dopouštěl již v době před udělením současného pobytového oprávnění a v páčání úmyslné trestné činnosti pokračoval i poté, co mu bylo uděleno. Škoda, kterou žalobce opakovaným protiprávním jednáním České republiky způsobil, se každým odsouzením zvyšovala, od částek v řádech tisíců, až po několika milionovou škodu způsobenou právě posledním odsouzením.

[4] Krajský soud zdůraznil, že žalobce zcela pohrdá právním systémem České republiky, neboť v okamžiku podmíněného odsouzení dál páchal trestnou činnost. Popsané skutky prokazují, že chování žalobce zcela prokazatelně představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména zájmu na dodržování zákonů České republiky, zájmu na ochraně veřejného pořádku, ochraně většinové společnosti a zcela prokazatelně se jedná o závažné narušování veřejného pořádku, a to opakovaně a dlouhodobě.

[5] K námitce žalobce stran nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, krajský soud odkázal na argumentaci žalovaného na stranách 6-9 jeho rozhodnutí, se kterou se plně ztotožnil. Uvedl, že žalovaný se danou otázkou zabýval v intencích požadovaných zákonem i judikaturou správních soudů. Krajský soud připomněl, že žalobce se v posledním případě dopustil nejzávažnější trestné činnosti ve spolupachatelství se svými nejbližšími rodinnými příslušníky, tedy zletilým synem a partnerkou. V minulosti byl již ve správním řízení zrušen jeho trvalý pobyt právě z důvodu jeho předchozí trestné činnosti. Poté, co získal přechodný pobyt rodinného příslušníka, byl opět pravomocně odsouzen. Z toho je zřejmé, že trestné činnosti se dopouštěl i v době, kdy s ním bylo již vedeno řízení o zrušení trvalého pobytu a v trestné činnosti pokračoval i poté, co mu byl trvalý pobyt zrušen. Proto dle názoru krajského soudu musí nést důsledky svého protizákonného jednání, kterým navíc dal jasně najevo pohrdání zákony České republiky. Rozhodnutí žalovaného tak není dle závěru krajského soudu nepřiměřené.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel je toho názoru, že stěžejní otázka přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na jeho dopad do jeho soukromého a rodinného života nebyla v řízení dostatečně vyřešena. Byla posouzena ryze obecně, aniž by došlo k hodnocení jednotlivých zákonných kritérií dle individuální situace stěžovatele a jeho syna. Stěžovatel má potřebu se synem udržovat pravidelný denní kontakt, nejde zde o pouhou existenci finanční závislosti, ale zejména té emoční. Vztah stěžovatele a jeho syna nelze podřadit pod standardní vztah otce a syna v běžné rodině, ale je nutné ho podrobně posoudit. Za tímto účelem měl být syn stěžovatele vyslechnut, což správní orgán ani soud neučinily. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na to, že stěžejní bylo posoudit nejlepší zájem dítěte na řádné, stálé péči a adekvátní výživě obou rodičů ve vztahu k jinak nucenému vycestování stěžovatele.

[8] Krajskému soudu stěžovatel také vytýká, že se řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou jednak součástí správního spisu, a jednak vyšly najevo v rámci řízení před soudem. Poukazuje na to, že trestné činnosti se dopouštěl v minulosti a již více než rok vede řádný život a hradí způsobenou škodu. Stěžovatel tvrdí, že krajský soud ve

pokračování

svém rozsudku prezentuje závěr, že možné narušení veřejného pořádku vyplývá z toho, že stěžovatel je recidivistou, proto stále trvá hrozba narušení veřejného pořádku. Takový závěr je ale alibistický a ničím nepodložený.

[9] Stěžovatel proto krajskému soudu vytýká, že při posouzení zásadní právní otázky přiměřenosti rozhodnutí a hodnocení hrozby veřejného pořádku pouze „bezhlavě“ ztotožnil s posouzením správního orgánu.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je nedůvodná a navrhl její zamítnutí. Odkázal na obsah svého rozhodnutí a na obsah rozsudku krajského soudu. Zásadní právní argumentaci ze svého rozhodnutí žalovaný zopakoval.

[11] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti nepředestřel a samotné kasační námitky také neobsahují důvody, které by mohly založit přesah vlastních zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu rovněž *prima facie* neshledal žádná pochybení, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro potřebu učinit judikaturní odklon.

[13] Především je třeba uvést, že napadený rozsudek splňuje požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost rozhodnutí (viz například rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

[14] Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že skutečnosti uvedené v napadeném rozsudku odpovídají zjištěním učiněným ve správním řízení. Skutkové závěry, zejména stran svých pravomocných odsouzení, stěžovatel nikterak nezpochyboval.

[15] Stěžovatel byl soudy České republiky čtyřikrát pravomocně odsouzen za spáchání úmyslné trestné činnosti. Šlo o přečin na úseku ochrany zvířat a přečiny na úseku daňových,

poplatkových a devizových trestných činů a na úseku trestných činů proti průmyslovým právům a proti autorskému právu. Za tyto přečiny byly stěžovateli opakovaně uloženy tresty odnětí svobody v řádech měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu a peněžitě tresty. Stěžovatel však v trestné činnosti dále pokračoval a byl opětovně odsouzen za hospodářské trestné činy. V rámci posledního pravomocného odsouzení byl stěžovateli uložen trest odnětí svobody v délce trvání 3 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 5 let a peněžitý trest. Stěžovatel svým jednáním způsobil škodu na spotřební dani z tabákových výrobků na úkor rozpočtu České republiky ve výši nejméně 4 255 492,60 Kč. Trestnému jednání stěžovatele se velmi podrobně věnoval krajský soud v odstavci 9 svého rozsudku a podrobnosti proto není třeba opakovat.

[16] Pokud tedy na základě shora popsaného jednání stěžovatele dospěl krajský soud k závěru, že byly naplněny podmínky § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jde o logický závěr odpovídající ustálené judikatuře v obdobných případech (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. [1 Azs 251/2016-46](#), a na něj navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 9. 2017, sp. zn. III. ÚS 4057/16).

[17] Podle ustálené judikatury platí, že cizinec si musí být při páčání úmyslných trestných činů vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu oprávnění k trvalému či přechodnému pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59). V nyní projednávané věci byl stěžovateli nadto již dříve trvalý pobyt zrušen právě s ohledem na páčání trestné činnosti.

[18] Pokud jde o posouzení dopadů rozhodnutí žalovaného do rodinného a soukromého života stěžovatele, je vhodné předeslat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

[19] Stěžovatel v řízení před žalovaným i v řízení před krajským soudem poukazoval na svůj rodinný a soukromý život a nepřiměřenost zásahů do něj pouze obecně. Poukazoval na to, že se musí starat o svého „nezletilého syna“, ačkoli je jeho synovi nyní už 23 let (ročník narození 2002). Netvrdil žádné specifické a konkrétní okolnosti vztahující se k jeho rodinnému životu (např. o intenzitě uvedených rodinných vazeb, konkrétní finanční či jiné závislosti uvedených osob na stěžovateli apod.); v zásadě pouze argumentoval tím, že v České republice rodinný život se svou družkou a synem vede a sdílí s nimi společnou domácnost, přičemž ani dále nerozvedl, jak jsou jeho družka a syn závislí na jeho pobytu na území.

[20] Žalovaný tuto skutečnost nezpochybnil a vycházel z ní; vzhledem k absenci dalších tvrzení ze strany stěžovatele nicméně neměl povinnost rodinný život stěžovatele dále podrobněji zkoumat. Aproboval-li krajský soud tento postup, postupoval v souladu

pokračování

s ustálenou judikaturou kasačního soudu. K tomu lze odkázat například na rozsudek ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, dle kterého „za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce a žalobce ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítal, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobci k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobce týkající se jeho rodinného života, která uvedl v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti).“ Pouze na okraj lze doplnit, že nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele je vyloučena už tím, že poslední a nejzávažnější z trestných činů stěžovatel spáchal ve spolupachatelství se svou družkou a zletilým synem.

[21] Uvádí-li stěžovatel v kasační stížnosti, že ve věci měl být proveden výslech jeho syna za účelem prokázání „určité mimořádnosti“ jejich vztahu, nelze přehlédnout, že tuto argumentaci neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač mu v tom evidentně nic nebránilo. Taková námitka je s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

[22] Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že celá kasační stížnost stěžovatele je vedena pouze v obecné rovině a je koncipována spíše jako pouhé vyslovení nesouhlasu s posouzením věci krajským soudem. Takto pojatá argumentace však není s to prokázat, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a odůvodnit její přijatelnost.

[23] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto dle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rozsah jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení tak nenáleží žádnému z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu